

питами; а каква е тая земя, да кажа, сичката земя, какъ тя изгѣда?“ — „Какъ тя изгѣда? Нема ти пе видишь, казва, и самъ, че тя е сива, зеленикава.“ — „Охъ, бѣда моя, бѣдице! Да ви кажа азъ не мога, не умѣя. Мене, дѣдо попе, казвамъ, не това ми трѣба да зная, а какавъ е цѣлиятъ свѣтъ? На какво тоя свѣтъ прилича: на санджкъ ли, на петура ли, а може да е и като лебеница?“ — „А, а, а, вида сега що му трѣба; вида сега що той иска да знае!“ каза дѣдо попъ полека, четато не мене говори, а другиму. — „Отдека, казва, ти е дошло това въ главата? Защо ти е тебе да знаешъ тия работи?“ — „Ехъ, дѣдо попе, защо ма ти питашъ: защо ми е и за какво ми е! стори добро и кажи ми това, щото та питамъ, мола ти са.“ — „Такава е зеръ, каза той; —тя е околчеста, като лебеницата.“ Ехъ, мои братия, можѣтъ ми са завъртѣ въ главата като чухъ тия думи. Глѣдамъ на него, па и самъ не зная за какво повече да питамъ, заборавахъ сичко, заборавахъ защо сжмъ и дошалъ. Така сжщо и дѣдо попъ, поглѣдна ма той нѣкакъ си зачудено, помжлча малко, па ма повика да влѣза въ одаята му. Когато влѣзохме вжтре, той ма покани да сѣдна, даде ми орѣшки и захвана да ма распитва за едно за друго, щото азъ са сжвсѣмъ занесохъ. „Ха, а, а, сега азъ можа сичко да изцѣда изъ дѣда попа, помислихъ си азъ, сичко ща да разузная. — „Ами защо, дѣдо попе, водата са не излива и людете не падатъ, когато е земята околчеста?“ — „Защо людете не падатъ?“